

„To je posamezen slučaj; večina mladine je izprijena.“ Ni se dal pre-
pričati temnogledi sokol, zaklopotal je dvakrat, trikrat s perutmi in odletel
z goré.

Sedaj pa, draga slovenska mladina, lahko dokažeš s svojim življenjem,
kateri sokol je imel prav! Bog daj, da bi bil temnogledi sokol osamljen!

Angelar Zdénčan.

Premeteni pes.

(Poleg angleškega.)

Nekem samostanu v Franciji je dobilo vsak dan dvajset revežev ob
gotovi uri obed. Vratarjev pes je bil vedno prisoten in prežal na
drobtine, katere bi mu darovali. Ker so bili gostje sami gladni in
ne posebno usmiljeni, so privoščili ubogemu psičku komaj toliko, da je po-
vohal hrano, od katere je želel tudi nekaj prejeti. Vsak revež, ko je prišel
v samostan, je pozvonil in prejel od vratarja svoj del čez majhno okence,
pri katerem se nista mogla videti.

Nkega dne je pes počakal, da so vsi reveži prejeli svoje dele, prijel
je z zobmi držalo zvonca in potegnil. Dobil je, kar je želel, in tako storil
potlej vsak dan.

Samostanski kuhar je vendar kmalu opazil, da daje mesto dvajset jeden-
indvajset delov, in zato dobro pazil, da bi prišel stvari na sled, kar se mu
je tudi posrečilo.

Ko so menihi zvedeli za ta dogodek, so poplačali premetenega psa s
tem, da so mu dovolili zvoniti, za kar je redno dobival svoj del.

— c —

Pomladne sanje.

Bolan na postelji ležim,
Oko pa ven mi silí,
Kjer trosi cvet dehteč na svet
Pomlad v cvetočem krili.

Nazaj otožen duh hiti,
Nazaj tja v lepe dnove,
Ko hitel v srcu ves vesel
V zelene sem bregove.

Med cvetjem zatopljen nekdam
Sprehajal sem se v raji
In mislil: „Ti, ki daš pomlad,
Od nje si v sreči slaji!

In v delih večji Ti si Bog,
Kot cvetna je narava,
Saj vse je Tvoje, Ti si sam
Iz sebe, Tebi: slava!“

Bolan na postelji ležim,
Oko pa ven mi silí,
Kjer trosi cvet dehteč na svet
Pomlad v cvetočem krili.

Le upaj srce, saj se spet
Povrne zdravje milo,
Tedaj bom spet hitel razvnet
V pomladi nežno — krilo!

Andr. Rapè.

